

อนุสัญญา

ระหว่าง

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

และ

รัฐบาลแห่งรัฐบาห์เรน

เพื่อ

การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งรัฐบาห์เรน

มีความปรารถนาที่จะจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรใน
ส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

- ๒ -

ข้อ ๑

ขบข่าด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีที่ปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือน ซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่
 - ก) ในกรณีประเทศไทย
 - (๑) ภาษีเงินได้ และ
 - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)
 - ข) ในกรณีประเทศบาห์เรน
ภาษีใดๆที่เก็บจากเงินได้ หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือน ซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน
(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีบาห์เรน”)
๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ โดยตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแจ้งแก่กันและกันให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ทางทะเลซึ่งประชิดกับทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้หรืออาจจะกำหนดไว้ภายหลัง ให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ นั้น ๆ ได้
 - (ข) คำว่า “ประเทศบาหลีเรน” หมายถึง อาณาเขตของรัฐบาหลีเรน รวมถึงเกาะต่างๆ ทะเลอาณาเขตไหล่ทวี เขตเศรษฐกิจพิเศษใดๆ หรือเขตใดๆ และอาณาเขต อากาศ หรือ ทะเลอื่นๆ ซึ่งประเทศบาหลีเรนมีอำนาจอธิปไตยหรือที่ซึ่งประเทศบาหลีเรนมีสิทธิใช้อำนาจอธิปไตยได้ตามกฎหมายระหว่างประเทศ
 - (ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศบาหลีเรนแล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึงบุคคลธรรมดา กองมรดกที่ยังมิได้แบ่ง บริษัทและคณะบุคคลใด ๆ ตลอดจนหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภายใต้กฎหมายภายใต้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง
 - (จ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลหรือหน่วยงานใด ๆ ซึ่งตั้งขึ้นหรือได้รับการยอมรับภายใต้กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรืออีกรัฐหนึ่ง หรือที่ถือได้ว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึงวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ช) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีบาห์เรนนี้แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ซ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง

(๑) ในกรณีของประเทศไทย

(ก) บุคคลธรรมดาใดที่มีสัญชาติไทย และ

(ข) นิติบุคคลใดๆ ห้างหุ้นส่วน สมาคมหรือหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพ
ของตนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศไทย

(๒) ในกรณีของประเทศบาห์เรน

(ก) บุคคลธรรมดาใดที่มีสัญชาติบาห์เรนภายใต้กฎหมายของประเทศบาห์เรน และ

(ข) บริษัท คณะบุคคล หรือหน่วยอื่นใดที่มีสภาพตามกฎหมายภายใต้กฎหมายของ
ประเทศบาห์เรน

(ฅ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยเรือเดินทะเลหรือ
อากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีเรือ
เดินทะเล หรืออากาศยานได้ดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่า
นั้น และ

(ญ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย และในกรณีของประเทศบาห์เรนหมายถึง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและเศรษฐกิจแห่งชาติ หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

๒. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้
เว้นแต่บริบทกำหนดเป็นอย่างอื่น ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับภาษี
ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้น มีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนาถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้ง สถานจัดการใหญ่ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และให้รวมถึงรัฐนั้น และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นด้วย แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว
๒. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังนี้
 - (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลธรรมดานั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
 - (ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือ ไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ
 - (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน
๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นได้ก่อตั้งขึ้นภายใต้เงื่อนไขข้างต้นถ้าบุคคลดังกล่าวยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่สถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่ ถ้าไม่สามารถกำหนดที่ตั้งของสถานจัดการใหญ่ได้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ นี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” โดยเฉพาะให้รวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ หรือการดำเนินการอื่นใดซึ่งเกี่ยวข้องกับการสำรวจหรือการผลิตน้ำมันดิบ หรือไฮโดรคาร์บอนตามธรรมชาติจากพื้นดินของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือในการกลั่นน้ำมันดิบหรือก๊าซในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ในกรณีของประเทศบahrain กฎหมายภายในที่อ้างถึงในที่นี้หมายถึงกฎหมายที่ 22/1979 และในกรณีของประเทศไทยหมายถึงพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
 - (ช) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไร่นาหรือสถานที่อื่นใดซึ่งมีการดำเนินกิจกรรมทางการเกษตร การป่าไม้ หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง
 - (ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
 - (ฌ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้งหรือโครงการประกอบ หรือกิจกรรมตรวจควบคุมที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว ซึ่งที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมเช่นว่านั้นดำรงติดต่อกันเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน

(ญ) การให้บริการรวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง โดยผ่านลูกจ้างหรือพนักงานอื่น ซึ่งกิจกรรมในลักษณะเช่นว่านั้นดำรงอยู่เพื่อโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องกันในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๖ เดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ

๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

- ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง
- ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือในการรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- จ) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศเพื่อการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

๔. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ในกรณีที่บุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๕ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกถ้าบุคคลนั้น

- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่า กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้น จำกัดอยู่แต่เพียงการซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้เก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือทำการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดอยู่เป็นปกติวิสัย ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๕. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ได้ถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามของวิสาหกิจนั้น หรือในนามของวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ได้ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

๖. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรือถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตร หรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้มีความหมายซึ่งคำนี้มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดๆ จะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร การป่าไม้ และสิทธิในการประมง สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับชำระตาม จำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยาน ไม่ถือว่าเป็น อสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่นด้วย
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายดังต่อไปนี้ มิให้นำมาหักในส่วนที่เป็น (ยกเว้นกรณีการใช้คืนค่าใช้จ่ายจริง) ค่าใช้จ่ายที่สถานประกอบการถาวรจ่ายให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจ หรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่น ๆ ของวิสาหกิจนั้นในรูปของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อเป็นค่าตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตร หรือสิทธิอื่น ๆ หรือในรูปของค่านายหน้าเพื่อการให้บริการพิเศษ หรือเพื่อการจัดการ หรือในรูปของดอกเบี้ยเงินกู้ยืมที่จ่ายให้แก่สำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือจ่ายให้แก่สำนักงานอื่นๆของวิสาหกิจนั้น ยกเว้นในกรณีวิสาหกิจการธนาคาร
๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันพึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละของยอดขายรับก่อนหักรายจ่ายของวิสาหกิจหรือของสถานประกอบการถาวร หรือโดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีที่เป็นประเพณีเช่นนั้น อย่างไรก็ตามผลที่เกิดขึ้นจากการใช้วิธีเช่นนั้น จะต้องเป็นไปตามหลักการต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในข้อนี้

๕. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาสัญญาว่าหนึ่งมีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะกำหนดค่าไร
ของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ บทบัญญัติใด ๆ ในข้อนี้จะไม่มีผลกระทบต่อการใช้กฎหมาย
ใด ๆ ของรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดภาระภาษีของบุคคล โดยมีเงื่อนไขว่าการใช้กฎหมายนั้นจะต้อง
สอดคล้องกับหลักการในข้อนี้ตราบเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ภาษีอากรมีอยู่จะอำนวยให้
๖. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการ
ถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๗. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการ
ถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๘. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้
มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการทางอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น จะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี

หากประเทศไทยใช้บังคับอัตราภาษีในอัตราที่ต่ำกว่านี้สำหรับเงินได้ที่วิสาหกิจของประเทศอื่นใดได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ จะต้องใช้บังคับกับอนุสัญญาฉบับนี้ด้วย

๓. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการใช้ จากความล่าช้า หรือจากการให้เช่าตู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือท้องแบน และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการขนส่งตู้สินค้า) ซึ่งเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับเงินได้จากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้ถือปฏิบัติตามความมุ่งประสงค์ของวรรค ๑ และ ๒ เสมือนเป็นเงินได้ที่ได้รับจากการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ ๕

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีนี้

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น

ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (jouissance shares) หรือสิทธิในหุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (jouissance rights) หุ้นการทำเหมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือประกอบการในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนั้นให้นำบทบัญญัติ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่าย
เงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่
จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีก
รัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร
แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐ
หนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐ
หนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ใน
รัฐนั้น

ข้อ ๑๑

เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้

๑. เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา^๑หนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา^๒อีก^๓รัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา^๑อีก^๓รัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้^๑นั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา^๒อีก^๓รัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทั้งสิ้น ถ้าเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้^๑นั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - (ข) ร้อยละ 15 ของเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้^๑ในกรณีอื่น ๆ
๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้^๑ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา^๒หนึ่งและจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญา^๑อีก^๓รัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญา^๑ที่กล่าวถึงรัฐแรก
 - เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า “รัฐบาล”
 - (ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึงรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและให้รวมถึง
 - (๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (๒) ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย
 - (๓) ธนาคารออมสิน
 - (๔) ธนาคารอาคารสงเคราะห์
 - (๕) ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร
 - (๖) กระทรวงหรือกรมใด ๆ
 - (๗) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือส่วนราชการใด ๆ
 - (๘) หน่วยงานใด ๆ ซึ่งถูกควบคุมโดยหรือทุนทั้งหมดเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
 - และ
 - (ข) สถาบันใด ๆ ซึ่งอาจตกลงกันเป็นคราวๆ ระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(ข) ในกรณีของประเทศบาหลีเรน หมายถึงรัฐบาลแห่งรัฐบาหลีเรนและให้รวมถึง

(๑) หน่วยงานด้านการคลังแห่งบาหลีเรน (BMA)

(๒) ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งบาหลีเรน

(๓) ธนาคารเพื่อการอยู่อาศัย

(๔) องค์กรเพื่อการประกันสังคม (GOSI)

(๕) กระทรวงหรือกรมใด ๆ

(๖) องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น หรือส่วนราชการใด ๆ

(๗) หน่วยงานใด ๆ ซึ่งถูกควบคุมโดยหรือทุนทั้งหมดเป็นของรัฐบาลแห่งรัฐบาหลีเรน

และ

(๘) สถาบันใด ๆ ซึ่งอาจตกลงกันเป็นคราวๆ ระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๔. คำว่า “เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่ามีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มิมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากกรให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้เกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือประกอบการในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนั้นให้นำบทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

๖. จะถือว่าเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้น องค์การบริการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ นั้น และเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ดังกล่าวเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำ นั้น เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้เช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือสถานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
๗. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายเงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้แล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
๓. คำว่า “คำสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่าย หรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์ม ภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทป ที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อเสนอเทศเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจหรือประกอบกิจการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือประกอบการในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนั้นให้นำบทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ มาใช้บังคับแล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้น องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมีพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
๖. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธินั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของจำนวนเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยคำฟังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือเดินทะเลหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือทะเลหรืออากาศยาน เช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๔. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค ๑, ๒ และ ๓ ของข้อนี้ และวรรค ๓ ของข้อ ๑๒ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายมีถิ่นที่อยู่ ไม่มีความใดในวรรคนี้ จะขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดในการเก็บภาษีจากผลได้หรือเงินได้จากการจำหน่ายหรือการโอนหุ้นหรือหลักทรัพย์อื่น

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีลักษณะอิสระ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ที่เงินได้ดังกล่าว อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลากันถึงหรือมากกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ ในกรณีนี้เฉพาะจำนวนเงินได้ที่พึงถือได้ว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันถึงหรือมากกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ ในกรณีเช่นนั้นเฉพาะจำนวนเงินได้ที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับจากกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น หรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น ในกรณีเช่นนั้นเฉพาะจำนวนค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” โดยเฉพาะให้รวมถึง กิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ นักกฎหมาย วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทน
อย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน
ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงาน
เช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ
ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญา
ที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับเงินได้อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกัน ไม่เกิน
กว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ และ
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ
ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้าง
งานที่กระทำในเรือเดินทะเลหรืออากาศยานที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐ
ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

- ๒๕ -

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่งได้รับในฐานะหรือในนามของสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ
สัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะ เช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมซึ่งกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือกิจกรรมซึ่งจัดโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก หรือวิสาหกิจนั้นแล้วแต่กรณี ได้รับเงินอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

- ๒๓ -

ข้อ ๑๘
เงินบำนาญ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๕ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพื่อการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญหรือเงินได้อื่นที่จ่ายตามโครงการสาธารณะ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ส่วนราชการ องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่น หรือรัฐบาลท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๕

งานรัฐบาล

๑. (ก) ค่าตอบแทน นอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาเนื่องจากการบริการที่ให้แก่รัฐหรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าหากได้มีการให้บริการนั้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
 - (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
๒. (ก) เงินบำนาญใดๆที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาเนื่องจากการบริการที่ให้แก่รัฐหรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖ และ ๑๘ จะใช้บังคับกับค่าตอบแทนและเงินบำนาญเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจซึ่งดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๒๐
นักศึกษา

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

- (ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ
- (ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพหรือการค้า หรือ
- (ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัย โดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดีหรือการศึกษา

จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกที่เก็บจาก

- (๑) เงินที่ส่งจากต่างประเทศ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัยหรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง
- (๒) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ
- (๓) เงินได้จากการให้บริการส่วนบุคคลในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า เงินได้นั้นเป็นรายได้ที่จำเป็นและสมควรในการครองชีพและการศึกษา

ข้อ ๒๑

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกตามคำเชิญของ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยดังกล่าว
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้จากการทำวิจัย ถ้าการทำวิจัยเช่นว่านั้นได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์ของเอกชนบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งเป็นสำคัญ

- ๓๑ -

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่น ๆ

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

ข้อ ๒๓

บทบัญญัติเบ็ดเตล็ด

๑. ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และค่าธรรมเนียมอื่นซึ่งจ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะนำมาหักเพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดกำไรของวิสาหกิจ ซึ่งจะต้องเสียภาษีภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนหนึ่งเป็นการจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

๒. ในกรณีที่บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ตามบทบัญญัติของกฎหมายภายในของรัฐนั้น และถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามหลักสัญชาติที่ได้บัญญัติไว้ภายใต้บทบัญญัติของข้อ ๔ วรรค ๒ (ก) รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกอาจปฏิเสธบุคคลธรรมดาผู้นี้ในการได้รับสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นหรือลดภาษี ตามที่อนุสัญญากำหนดไว้เพื่อประโยชน์ต่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งได้ อย่างไรก็ดี จะถือว่าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพื่อความมุ่งประสงค์ภายใต้กฎหมายทั่วไปของรัฐนั้น

ข้อ ๒๔
การจัดภาษีซ้อน

๑. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ได้รับการบรรเทาภาระจากการเก็บภาษีซ้อนที่กำหนดไว้ตามวรรคต่าง ๆ ของข้อนี้
๒. ภาษีที่ได้เสียไว้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรซึ่งได้รับในรัฐนั้น จะยอมให้ถือเป็นเครดิตออกจากภาษีที่เสียไว้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรนั้น อย่างไรก็ตาม จำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งได้คำนวณไว้ก่อนการให้เครดิต ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้หรือกำไรนั้น
๓. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการยอมให้ถือเป็นเครดิตในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จำนวนภาษีที่จ่ายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีซึ่งพึงชำระในอีกรัฐหนึ่งแต่ได้รับการลดอัตราภาษีหรือยกเว้นภาษีในรัฐนั้นตามกฎหมายส่งเสริมพิเศษที่ได้บัญญัติไว้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๕

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเสียภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน
๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเสียภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
๔. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระ และการหักลดใด ๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากการเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๕. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีอากรซึ่งอยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๖

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลาสามปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอากรอื่นไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุความตกลงกันตามความหมายในวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ ๒๗

สมาชิกของผู้ปฏิบัติงานด้านการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของสมาชิกของผู้ปฏิบัติงานด้านการทูตหรือเจ้าหน้าที่กงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

อนุสัญญานี้จะได้รับการให้สัตยาบันและแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร ซึ่งบทบัญญัติจะมีผลบังคับ

๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับ

๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ ที่เก็บจากเงินได้ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับ

ข้อ ๒๕
การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ต่อไป รัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจแจ้งการเลิกใช้เป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยแจ้งผ่านวิถีทางการทูตในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายน ของปีปฏิทินใดๆ หลังจากครบกำหนดห้าปีนับจากที่อนุสัญญามีผลบังคับในกรณีเช่นว่านี้ อนุสัญญาเป็นอันสิ้นสุดการมีผลบังคับ

ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากในประเทศไทย วันที่ 1 ของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการเลิกใช้ ในประเทศบาห์เรน วันที่ 31 ของเดือนธันวาคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการเลิกใช้

ข) ในส่วนของภาษีอื่น ๆ ที่เก็บจากเงินได้ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากในประเทศไทย วันที่ 1 ของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการเลิกใช้ ในประเทศบาห์เรน วันที่ 31 ของเดือนธันวาคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการเลิกใช้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้อง ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ปีสองพันหนึ่ง เป็นภาษาไทย อารบิก และอังกฤษ ต้นฉบับทุกฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีข้อสงสัยให้ใช้ฉบับภาษาอังกฤษ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งรัฐบาห์เรน

สุรเกียรติ์ เสถียรไทย
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

โมฮัมมัด บิน มุบารัค อัลคาลิฟาห์
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ